

MARCEL·LÍ
BORRELL

Menteix-me, per favor!

DONCS AIXÒ

Als JCA d'Alpicat s'està projectant *'Fly Me to the Moon'* (Porta'm a la Lluna), entretinguda comèdia científica, política i romàntica sobre l'allunatge de l'Apol·lo 11 el 20 de juliol de 1969. Dissabte vinent en fa 55 anys. ¿Per què s'estrena ara una pel·lícula al voltant de la NASA i la política ianqui de quan el president Nixon? Els nord-americans tenen una paraula, *'topicality'*, que apliquen a quelcom rellevant o d'actualitat. Ni la Lluna, ni el programa espacial preocupen. Doncs, què? Ben mirada, la pel·lícula del que tracta és de la mentida. En un passatge de *'Sobre verdad y mentirà en sentido extramoral'*, Nietzsche sosté que la mentida és un acte de creativitat. Als

USA de Donald Trump, les *'fake news'* i la ciberdemocràcia cotitzen a l'alça a Wall Street. Si Trump sobreviu als atemptats i torna a la Casa Blanca no serà malgrat la seva agenda reaccionària, sinó gràcies a ella. Ni a pesar de les post-veritats, delictes i prevaricacions, sinó gràcies a ells. A la pel·li, Scarlett Johansson és experta en màrqueting. Altrament dit, creativa quan a inventar mentides que ajuden a vendre l'Apol·lo 11, enfrontada a Channing Tatum, científic espacial defensor de la llei de la gravetat verídica. *'La veritat és la veritat que ningú no es creu, i la mentida és la mentida que tothom se la creu'*, sentència. Menteix-me, per favor!